

POUTNÍK

ROČNÍK XXIV
VELIKONOCE 2020

ALELUJA!

**Vstal Kristus!
Na pevném
základu tkví
jeho Církve ústava.**

**V ní, jako
v nerozborném hradu,
duch věřících
jist zůstává.**

ALELUJA!

POUTNÍK V NOVÉ PODOBĚ

Máte v ruce další číslo Čermenského římskokatolického farního periodika. Je to pořad „naš Poutník“, jen po třidvaceti letech trochu změnil podobu a uspořádání. Nově je zařazen kalendář, po něm následuje „Poutníkovo poselství“ pana děkana, pak vatikánské zprávy, po nich „Hlas Petrova nástupce“, slova duchovních od kardinálů po jáhny, zamyšlení, historické okénko, zprávy z farnosti, nechybí ani dětská rubrika, stránka pro mladé a výběr z katolických periodik. Vše pak uzavírají stručné ekonomické zprávy, přehledy a obecná oznámení. Tato základní „kostra“ může podle potřeby doznat určitých změn, nemělo by jich však být mnoho. Doufáme, že vás Poutník i v této podobě zaujme.

Další číslo by mělo vyjít 31. května 2020 o slavnosti Seslání Ducha svatého.

redakční rada

CÍRKEVNÍ A OBČANSKÝ KALENDÁŘ - DUBEN

12.	ne	Zmrtvýchvstání Páně	slavnost	Julius
13.	po	sv. Martin I.	Pondělí velikonoční	Aleš
14.	út	sv. Lambert	Úterý velikonoční	Vincenc
15.	st.	sv. Anastázie	Středa velikonoční	Anastázie
16.	čt	sv. Bernadetta Soubirousousová	Čtvrtek velikonoční	Irena
17.	pá	sv. Inocenc	Pátek velikonoční	Rudolf
18.	so	sv. Krescenc (Rostislav)	Sobota velikonoční	Valerie
19.	ne	sv. Ema	2. velikonoční	Rostislav
20.	po	sv. Marcelín		Marcela
21.	út	sv. Anselm		Alexandra
22.	st	sv. Leonid		Evženie
23.	čt	sv. Vojtěch	svátek	Vojtěch
24.	pá	sv. Jiří	patron farního kostela	Jiří
25.	so	sv. Marek	svátek	Marek
26.	ne	sv. Richarius	3. velikonoční	Oto
27.	po	sv. Zita		Jaroslav
28.	út	sv. Petr Chanel sv. Ludvík Maria Grignon		Vlastislav
29.	st	sv. Kateřina Sienská	svátek	Robert
30.	čt	sv. Zikmund, sv. Pius V.		Blahoslav

titulní foto: hřbitovní plastika v Moravském Berouně; zdroj: web M. Beroun.

CÍRKEVNÍ A OBČANSKÝ KALENDÁŘ – KVĚTEN

1.	pá	sv. Josef, dělník		svátek práce
2.	so	sv. Atanáš		Zikmund
3.	ne	svatí Filip a Jakub	4. velikonoční	Alexej
4.	po	sv. Florián		Květoslav
5.	út	sv. Gothart		Klaudie
6.	st	sv. Jan Sarkander		Radoslav
7.	čt	sv. Benedikt II.		Stanislav
8.	pá	Panna Maria, prostřednice všech milostí		státní svátek
9.	so	sv. Hermus		Ctibor
10.	ne	sv. Izidor	5. velikonoční	Blažena
11.	po	sv. Ignác z Láconi		Svatava
12.	út	svatí Pankrác, Nereus, Achileus		Pankrác
13.	st	sv. Ondřej Hubert Fournet		Servác
14.	čt	sv. Matěj	svátek	Bonifác
15.	pá	sv. Žofie		Žofie
16.	so	sv. Jan Nepomucký, hlavní patron Čech	svátek	Přemysl
17.	ne	sv. Paschal Baylon	6. velikonoční	Aneta
18.	po	sv. Jan I.		Nataša
19.	út	sv. Petr Celestýn		Ivo
20.	st	svatí Klement Maria Hofbauer, Bernardin Sienský		Zbyšek
21.	čt	sv. Ondřej Babola		Monika
22.	pá	svaté Julie a Rita		Emil
23.	so	sv. Jan Křtitel de Rosi		Vladimír
24.	ne	sv. Vincent Lerinský	7. velikonoční	Jana
25.	po	svatí Beda Ctihodný, Řehoř VII., Marie Magdalena de Pazzi		Viola
26.	út	sv. Filip Neri		Filip
27.	st	sv. Augustin z Cantebury		Valdemar
28.	čt	sv. Emil		Vilém
29.	pá	sv. Maximin		Maxmilián
30.	so	sv. Zdislava		Ferdinand
31.	ne	Navštívení Panny Marie	slavnost Seslání Ducha svatého	Kamila

POUTNÍKOVO POSELSTVÍ

Milí farníci,

mezi nejkrásnější slova velikonočních čtení patří bezesporu slovo: „Pokoj vám“, kterým vzkříšený Kristus pozdravuje své učedníky (Jn 20,19.21.26), a také věta: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28,20). Jak moc si je v této době musíme připomínat! Je to Slovo živého Boha! Již dávno předtím mluví Bůh ke svému lidu skrze proroka Izajáše: „Proto říká Pán, Hospodin, Svätý Izraele: V obrácení a klidu je vaše záchrana, v pokoji a důvěře je vaše síla“ (Iz 30,15). Tehdy Izraelité odmítli tuto Boží nabídku pomoci a ochrany. Hospodin však je nesmírně trpělivý a dává jim příslib: „Ač vám Pán dával chléb nouze a vodu soužení, tvůj učitel se už nebude skrývat, svýma očima uvidíš svého učitele“ (Iz 30,20). A my ho vidíme očima víry a slyšíme jeho hlas: „Pokoj vám!“ Neviditelný Bůh se stal viditelným v Ježíši Kristu. Zemřel za nás. Byl vzkříšen. Je s námi po všechny dny až do skonání světa. On nás léčí a chrání od strachu, který v této době ochromuje tolik lidí. Není to však jenom strach o zdraví své nebo svých blízkých. Pod ním je v srdcích mnoha lidí ještě hlubší strach, plynoucí ze ztráty smyslu života a bytí.

Strach, který plyne z neschopnosti dosáhnout nějaký pevný základ naděje. My máme jediný účinný lék na tuto nemoc strachu. Hlásáme zvěst radosti a naděje: Je Bůh. Je do tebe bláznivě zamilován – jinak není možné vysvětlit Vtělení a Kříž. Tento Bůh tě drží ve svých rukou a nikdo tě nemůže z jeho rukou vytrhnout.

To je naše naděje, na kterou se můžeme spolehnout a v její síle můžeme čelit přítomnosti: tuto přítomnost i v její namáhavé podobě můžeme pak prožívat a přijmout. Byl nám totiž darován nový život v Ježíši Kristu. On je náš Pokoj. Je s námi po všechny dny až do konce věků.

Požehnané Velikonoce se vzkříšeným Kristem přeje

P. Lubor

ZPRÁVY Z VATIKÁNSKÉ KUCHYNĚ

O svobodě v Duchu – kázání papeže Františka

Vatikán. (1. 4.) V homilii připomenul, že Ježíšův učedník je svobodný člověk, který žije z tradice i novosti, protože se dává vést Duchem svatým, nikoli ideologiemi.

Sdílejte radost z evangelia s dnešními lidmi, vybízí papež anglické věřící

Velká Británie (30. 3.) Řada zemí vč. Španělska, Portugalska, Irska, Wallesu, Anglie či Itálie obnovila své zasvěcení Panně Marii. Věřící svěřili Bohu svou víru skrze jeho Matku.

Pandemie a všeobecné bratrství – nota Papežské akademie pro život

Vatikán. (30. 3.) Celé lidstvo prochází zkouškou. Pandemie viru Covid-19 nás staví do nevídaných, dramatických a globálních nesnází a dennodenně narůstá její destabilizační moc nad naším životním projektem (...). Vprostřed naší manažerské a technologické euforie nás zastihla sociálně a odborně nepřipravené na šíření nákazy, kterou jsme jen stěží rozpoznali a připustili její dopad.

Obřady Svatého týdne proběhnou ve Vatikánské bazilice

Vatikán. (27. 3.) Papežský ceremoniář seznámil s obřady Svatého týdne, které povede Svatý otec. Proběhnou všechny v bazilice sv. Petra a budou přenášeny přímým přenosem.

Mlčení spravedlivého před urputností

Vatikán. (27. 3.) Papež František se opětovně modlil za nemocné a za rodiny, které nyní obtížně finančně vycházejí. Zdůraznil, že proti pustošivému vzteku, vyvolanému ďáblem, nejlépe účinkuje mlčenlivá statečnost. To zabrání zlým klevetám.

Poznat svoje idoly: „Idolatrie jde stále vpřed!“, upozorňuje papež

Vatikán. (26. 3.) Varuje před idolatrií, k níž používáme svůj rozum, vůli i srdce, a vyzval každého, aby si položil otázku, kde a proč vlastně ukrývá svoje idoly.

Svatý stolec zastavil tisk deníku L'Osservatore Romano

Vatikán. (25. 3.) Úřad pro komunikaci dočasně zastavil tisk deníku *L'Osservatore Romano* v italském jazyce kvůli koronavirové pandemii. Noviny jsou jen na internetu.

Lidé umírají bez svátostí a bez rozloučení – křesťanské však je žít Vtělení

Brescia/Bergamo. (19. 3.) Církev se musí vážně zamyslet nad tím, že v oblastech zasažených koronavirem nemocní a umírající nemají přístup ke kněžím a ke svátostem.

Nový Zéland zrušil právo na život nenarozených

Wellington. (19. 3.) Parlament schválil zákon, jímž se mění předchozí zákonné nařízení, které omezovalo ukončení těhotenství na případy, při nichž byl ohrožen život matky.

Papež: Vyzýval jsem Pána – zastav epidemii svou rukou

Vatikán. (18. 3.) Nepromarněte tyto těžké dny, vyzývá papež v rozhovoru, který otiskl italský list [La Repubblica](#). „Prosím, aby lidé byli nablízku těm, kteří ztratili své drahé.“

Kardinál Schönborn: Láska k bližnímu obnáší společenskou odpovědnost

Rakousko. (17. 3.) Vídeňský arcibiskup považuje nařízení vlády o zrušení veřejných bohoslužeb za bolestné, avšak nezbytné a zodpovědné.

Bez veřejných bohoslužeb v Řecku, Německu a Belgii. Uzavřeny jsou i Lurdy

Berlín/Athény. (17. 3.) Kancelářka Angela Merkelová zakázala shromažďování společenství věřících, aby se v Německu zabránilo dalšímu šíření koronaviru.

Papež schválil nový soudní řád pro vatikánský stát

Vatikán (16. 3.) Papež František vydal zákon, kterým vyhlašuje nový soudní řád Městského státu Vatikán a ruší předchozí zákon, platný od roku 1987.

Italští katoličtí novináři se loučí s první obětí koronaviru

Itálie. (16. 3.) Italská katolická publicistika se loučí s první obětí koronaviru. Mons. Vincenzo Rini zemřel v Cremoně ve věku 75 let v důsledku plicního selhání.

Papež: Pastýři mají být lidem nablízku, drastická opatření nejsou vždy dobrá

Vatikán. (13. 3.) Při ranní eucharistii 13. 3. 2020 v se římský biskup modlil za nemocné, ale též za pastýře, aby přijali taková opatření, která by neponechala Boží lid v osamocení.

Pius XII. pracoval na encyklice o „moderních omylech“

Vatikán. (11. 3.) Papež Pius XII. měl v plánu sepsání další encykliky. Chtěl se v ní zabývat „omyly moderní doby“, řekl münsterský historik Matthias Daufratshofer.

-zj-

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

meditace Svatého otce před udělením mimořádného pozhánání
„Urbi et Orbi“ 27. 3. 2020“ (výňatek)

Již několik týdnů se zdá, že nastal večer. Husté temnoty zahalily naše náměstí, ulice a města; ovládly naše životy a vyplnily všechno ohlušujícím tichem a bezútěšnou prázdnotou, ochromujícími cokoli se namane. Je to cítit ve vzduchu, je to patrné na gestech a vyjadřují to pohledy. Dolehly na nás obavy a rozpaky. Jako učedníci z evangelia ocitli jsme se náhle v neočekávané a zběsilé bouři. Uvědomili jsme si, že jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní, všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. Na této lodi jsme všichni. Jako oni učedníci, kteří jedním hlasem a s úzkostí říkají: »Hyneme«, tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.

Pán nás uprostřed bouře interpeluje a vybízí, abychom vzbudili a aktivovali solidaritu a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velikonoční víru. Máme kotvu: v Jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v Jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v Jeho kříži jsme znovuzrozeni a obejmuti, aby nás nic a nikdo neoddělil od Jeho výkupné lásky. Uprostřed izolace, v níž trpíme nedostatkem přízně a setkání, zakoušíme nedostatek mnohého, slyšíme ještě jednou zvěst, která je naší spásou: vstal z mrtvých a žije vedle nás. Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět našli život, který nás čeká, hleděli na ty, kteří se nás dovolávají, posílili, rozpoznali a podnítili milost, která v nás přebývá. Nezhášeje skomírající plamínek, který nikdy neochoří, a dejme vzplanout naději.

Obejmout Jeho kříž znamená najít odvahu obejmout všechny rozpory nynější doby, vzdát se svého bažení po všemohoucnosti a majetku a dát prostor kreativité, kterou může vzbudit jedině Duch svatý. Znamená to najít odvahu otevřít prostory, kde všichni pocítí, že jsou povoláni, a dopustit nové podoby pohostinnosti, bratrství a solidarity. V Jeho kříži jsme byli spaseni, abychom přijali naději, které umožníme posilovat a podporovat všechna možná opatření a cesty, jež nám mohou pomoci se opatrovat a chránit. Obejmout Pána, abychom objali naději: to je síla víry, která osvobozuje od strachu a dává naději.

s využitím textu Radia Vaticana zpracoval -zj-

DUCHOVNÍ SLOVO

**Příliš jsme se po koncilu přizpůsobili duchu času a zcela odložili
smysl pro to, co je svaté.**

Církev byla v minulých letech otřesena skandály pohlavního zneužívání. Nikdy bych to nepokládal za možné, ale je to smutná skutečnost. Kdo může tyto rány uzdravit? Skutečně jen jeden: Ježíš Kristus. Ježíš není abstraktní myšlenka minulých dob. Je uprostřed nás reálně přítomen v Eucharistii. Musíme se k tomuto středu vrátit. Jiná alternativa není.

„Eucharistický konsum“ je u nás vysoký jako nikdy před tím. Ale co z toho? Něco není v pořádku. Propadli jsme eucharistickému zpohanštění. Proviňujeme se těžce proti Eucharistii, když nebereme vážně to, co nám Pán daroval. Eucharistie není výprodejní zboží. Je to sám Pán, který se s námi setkává. Musíme si všichni, biskupové i věřící, říct: *Ke komu půjdeme?* Nemůžeme jen prostě říct: Zůstaňte všichni tady! My kvůli vám víru přizpůsobíme, vyznání zrelativizujeme, profil uhladíme. Hlavně aby byli všichni nějak spokojeni. Na otázku *Ke komu půjdeme?* není jiná odpověď ani alternativa: *K Tobě, Pane, ty máš slova věčného života.*

Potřebujeme nikoli dialog, ale vyznání víry. K čemu jsou nám přednášky o 2. vatikánském koncilu, když se víra mezitím hroutí? Na úroveň našeho Pána vystoupíme, když padneme na kolena jako Tři králové. Koncilní Otcové měli naději, že probudí novou eucharistickou úctu. Když se díváme na dnešní skutečnosti, musíme konstatovat, že nastal úplný opak. Příliš jsme se po koncilu přizpůsobili duchu času a zcela odložili stranou smysl pro to, co je svaté. Trestuhodně jsme zanedbávali katechezi o svátostech a bez náhrady jsme vyškrtli vnější znamení úcty. Taková znamení jako mřížka k přijímání, eucharistický půst, klečení anebo přijímání do úst – to byly obranné valy Eucharistie a tím bylo zjevné, že se zde děje něco jedinečného, něco svatého. Ale my jsme posvátné mystérium nechránili: Prožíváme profanaci toho, co je svaté. Liturgie byla zbabavena posvátna. Co vzešlo z veškeré evangelizace? Nic. To je velice špatný vývoj a potřebuje nápravu. Když eroduje pojetí svátostí a z víry ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii zbude jen přátelská hostina, pak roste tlak, abychom k přijímání připustili kohokoliv. Ale my se nemůžeme vzdát víry Církve nebo si ji přizpůsobit, musíme ji právě za této situace odvážně a přesvědčivě hlásat. Musíme podporovat sebeevangelizaci a zastavit desakralizaci. Pokud se nám nepodaří, můžeme to zabalit.

Potřebujeme silnou víru a silné vědomí významu Eucharistie. Musí být jasné, že službu kněze nemůže nic a nikdo nahradit. Kněžství a Eucharistie patří neoddelitelně k sobě. Musíme naše kněze znovu vést k tomu, aby každý den sloužili mši svatou. Kněz je zdravý jen tehdy, když je mužem Eucharistie. Jinak není ničím. Když žiji v celibátu, musím být denně v kontaktu s Kristem, který si mne vyvolil. To se děje jedinečným způsobem právě ve slavení Eucharistie. S Eucharistií stojí a padá nejen kněz, ale i Církev.

vybráno z interview kardinála Joachima Meisnera pro list Die Tagespost

Kardinál Joachim Meisner (1933 – 2017) byl v letech 1989 – 2014 arcibiskupem německého města Kolín nad Rýnem. V listopadu 2011 se jako zvláštní papežský legát zúčastnil oslav 800. výročí narození sv. Anežky České v Praze. Jeho biskupským heslem byla slova „Spes nostra firma - Naše naděje je pevná.“

-sp-

SNAŽME SE ZAMYSLET 13

Dnes se vrátíme k sestřám, které byly vypuzeny z Francie a ve Skotsku již začaly vyučovat děti.

V klášteře pověsily sestřičky klec s papouškem, kterého jim dal páter Bonnyboat, do jedné třídy, protože si myslely, že to bude dělat dobrý dojem na žáky, budou-li slyšet, jak papoušek vydává zbožné zvuky, zvláště když tihle ptáci nemají zrovna pověst velké zbožnosti. Matka Leclercová říkala, že kdykoli slyší vyslovovat papouška „Dominus vobiscum“, je si jista, že Náš Pán umřel také za kočky a za psy a za ptáky, stejně jako za lidi; ale ctihodná Matka jí na to odpověděla, aby nebyla hloupá, a že Náš Pán umřel jenom za lidi, protože jenom lidé mají nesmrtelnou duši, a kdyby Náš Pán umřel také za kočky a za psy a za ptáky, proč prý už také ne za myši a za krysy a za blechy. Matka Leclercová připustila, že ctihodná Matka má ovšem pravdu, ale hluboko v srdci se přece nevzdávala naděje, že jejich papoušek bude jednou zpívat v nebeském kůru se svatým Janem Zlatoústým a se svatou Cecilíí a se všemi ostatními.

Páter Smith sloužil v konventě mši svatou každé pondělí a úterý a ve středu, kdežto monsignore O'Duffy a otec Bonnyboat si rozdělili mezi sebe zbývající dny v týdnu, protože jeptišky byly příliš chudé, aby si mohly dovolit vlastního kaplana; páter Smith však chodil sám vyučovat náboženství, protože měl jeptišky raději než ostatní kněží, a rád také hovořil o Pánu Bohu s malými dětmi. Papouška pověsili do třídy, ve které otec Smith učil, ale pták říkal „Dominus vobiscum“, jenom když kněz vstupoval, a „Per omnia saecula saeculorum“, jenom když odcházel, a mezi tím nikdy nevyrušoval.

Když byl otec Smith s dětmi, vždycky se mu zdálo snadné věřit, že Bůh stvořil svět. Vypadaly tak čerstvé a růžové a baculaté, že bylo nemožné nevidět, jak prst samého Boha hladí jejich mládí. Doktorů Církve i někteří velcí svatí ovšem upozornili, že i děti mohou hřešit a vědomě neposlouchat Boha, právě tak jako dospělí lidé; kněz však měl za to, že děti zpočátku všechny mají rády Pána Ježíše zcela přirozeně a zpronevěřují se mu teprve později pro lehtání smyslů a ze strachu, aby se nezdály hodnější než jejich kamarádi. Když byl otec Smith sám chlapcem, nemohl se dočkat, až vyrostе, protože si myslel, že dospělým lidem je snáze poslouchat Pána Boha než dětem, a byl potom velmi zklamán, když viděl, že je to naopak nesnadnější. Domníval se, že tuto zkušenost udělal každý a že veliký rozdíl mezi kněžími a jeptiškami a mezi obyčejnými lidmi je ten, že kněží a jeptišky se nepřestávají znovu a znovu pokoušet o dokonalost.

Ve třídě, v které učil otec Smith v roce 1913 náboženství, byli hoši i děvčata; byla to sice jenom dívčí škola, ale sestry tam přijímaly i chlapce do sedmi let. Byli v ní i Elvíra Sarnová a Josef Scott, které otec Smith oba zároveň křtil jedné deštivé neděle v roce 1908. Na tabuli nad hlavou pátera Smitha bylo napsáno: „Guma se pěstovala v Brazílii dřív než v Malajsku,“ protože tam měla Matka de la Tourová předtím hodinu zeměpisu, avšak tváře dětí v lavicích před knězem byly příliš mladé, aby jim na tom nějak zvlášť záleželo, a otec Smith se zase cítil příliš stár, aby mu na tom záleželo, a domníval se, že Pánu Bohu na tom taky zrovna nezáleží.

„Co je to hřích?“ ptal se kulatoučkových tváří v lavicích, které prosvítaly mřížovím slunečních paprsků, zachycujících se ve zviřeném prachu.

„Hřích jest urážka Pána Boha myšlenkou, slovem, činem nebo opominutím zákona Božího,“ odzpěvovaly baculaté tváře.

„Kolik je druhů hřichu?“ ptal se kněz dále chlapců v námořnických šatech a děvčat s mašlemi ve vlasech.

„Jsou dva druhy hřichu: hřích dědičný a hřích osobní,“ odzpěvovaly námořnické šaty a mašle.

„Velmi dobře,“ pochválil je kněz, ale potom si najednou uvědomil, že to všechno nemá valný smysl, protože děti nerozumějí, co povídají, stejně jako papoušek, když říká „Dominus vobiscum“. Byly by prozpěvovaly „Hřích rostl dřív v Brazílii než v Malajsku“ se stejným nadšením, kdyby jim to někdo předříkával. Pomyslel si smutně na všechny děti ve všech dobách a ve všech zemích, které vyučila Církev katechismu, a jak je přesto na světě tolik bezbožnosti, protože moudrost je většinou pro lidi jenom naučenou rutinou a nepronikla jim do srdce, jako když ji přibije ostrými hřebíky. Snad mohou i kněží za tuto spoušť, protože často sami necítí živý smysl za hladkými větami, kterými chtějí tento živý smysl vštěpovat druhým.

Zde přerušíme „školní“ příběh; příště se dozvíme, jak se páter Smith problém porozumění pokusil řešit.

podle knihy B. Marshala pro Poutník zpracoval -zj-

Štěstí

Cestička mezi lukami,
vše kolem hýří barvami.
Jdu k strmé stráni u lesa,
kde na dosah jsou nebesa.

Ta stráň je plná drobných kvítků,
já ocitán se v zemi skřítků.
A sladká vůně udeří
ta vůně doušky mateří.

Chápu náhle světa řád,
co stane se, že má se stát.
Klesám na svá kolena,
hlava je vůní zmatená.

Pocítím mír a štěstí
chci uschovat je v hrsti.
To moje malé štěstí.
Štěstíčko z pouti.

Pavčina Röslerová

TŘICET LET OD PRVNÍ NÁVŠTĚVY BISKUPA OTČENÁŠKA

8. dubna 2020 uplynulo 30 let od návštěvy královéhradeckého biskupa Karla Otčenáška. Tehdy sloužil mši svatou o Květné neděli odpoledne ve farním kostele. Tuto událost připomíná fotografie, pořízená onoho dne. Je na ní možné vidět klečící P. Gabriela Součka, Opraem a studenta bohosloví Josefa Hubálka, nyní faráře v Luži. Tehdy se panu biskupovi přálo k jeho 70. narozeninám. Mnozí ani nevědí, proč se tehdy otec biskup ve farnosti octl; vše jednou vyjde najevo.

Karel Otčenášek se narodil 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí jako nejstarší ze čtyř dětí. V rodné obci vychodil obecnou i měšťanskou školu, gymnasium pak u jezuitů v Praze Bubenci. Poté vstoupil do biskupského kněžského semináře v Hradci Králové, odkud po krátké době díky intervenci biskupa Mořice Píchy přešel studovat do římského Nepomucena. Zde absolvoval Lateránskou univerzitu, kde byl také 17. března 1945 vysvěcen na kněze. Jeho první působiště bylo v Týnci n/L. 30. dubna 1950 byl v biskupské rezidenci (v kapli sv. Karla Boromejského) se souhlasem Svatého stolce biskupem Mořicem Píchou tajně vysvěcen na biskupa. V té době se stal nejmladším biskupem na světě. Od roku 1951 pak krátce působí ve Vrchlabí. Zde se sešel po letech se svým spolužákem z dob studií, P. Josefem Podlezlem, rodákem z našich Verměřovic, který zde již působil.

Po zatčení a vykonstruovaném procesu byl v letech 1951 – 1962 vězněn. Prošel několik věznic, kde se opět potkal se spolužákem P. Josefem Podlezlem, který byl v té době také uvězněn. Po propuštění na svobodu pracoval jako dělník v opočenské mlékárně a jak rád vzpomínal, říkal: „když jsem nemohl žehnat veřejně, žehnal jsem alespoň Sunar pro děti, který se tam tehdy vyráběl.“ Poslední místo jeho působení, než se ujal oficiálně 27. 1. 1990 biskupského úřadu byly opět Trmice. Byl služebně druhým nejstarším biskupem na světě. Knižně vyšla jeho sbírka vzpomínek Kamínky. Jeho biskupské heslo Caritatis Dei, patirtia Christi, honorificentia populi nostri (Láska Boží, trpělivost Kristova, čest našeho lidu) dobře vyjadřovalo jeho směřování.

Naši farnost navštívil celkem sedmkrát. Poprvé onoho již zmiňovaného 8. dubna 1990 o Květné neděli, 20. července 1991 při svěcení kaple P. Marie v Hůře, kde panu faráři Ptáčkovi nabízel jeho biskupskou berlu na opření při sestupu ke kapli, o pouti 24. dubna 1994, kdy posvětil nedobře opravené varhany, 15. července 1995 při pohřbu pana faráře Čeňka Ptáčka, 26. dubna 1996 při biskupské visitaci, 8. září téhož roku o pouti na Vrchách a konečně 22. června 1997, kdy udílel mnohým z nás svátost biřmování.

Zemřel 23. května 2011 v Hradci Králové. Pohřben byl v kryptě stoličnického chrámu, při kterém byl biskupem.

Kěž se nám, církvi bojující, stane u Božího trůnu přímluvcem.

-ln-

pozn. red.: fotografii z 8. 4. 1990, zmíněnou v úvodu, naleznete na str. 14

CO SE DĚJE VE FARNOSTI

Milí Poutníci,

tato část Poutníka je moje. Lépe řečeno, o tuto stranu budu s láskou pečovat.

Pečovat znamená, že sem budu vkládat myšlenky a nápady těch z vás, kteří budou ochotni se mnou spolupracovat. Za tímto účelem budu vyhlášovat ankety, vznášet dotazy, oslovovat vás, milí čtenáři, abyste zpracovali nějaké zajímavé téma či vyjádřili názor na aktuální dění. Pokud vás něco zajímavého napadne – dozvíte se, že bychom někomu mohli nabídnout pomoc nebo máte tip na zajímavé čtení, výlet..., nečekejte na oslovení a pište!

Forma vyjádření je na vás – je nepodstatné, sdělíte-li svoji myšlenku vyprávěním nebo ve verších – kreativě se meze nekladou. Své příspěvky mi můžete napsat na kus papíru, do e-mailu annamotlova@seznam.cz, nebo, pokud budou krátké, do sms zprávy (telefonní číslo 731072913).

Co vyjde nebo nevyjde na této straně je v kompetenci mé, ale pokud váš příspěvek odmítnu, vždycky se dozvíte proč. ☺

Za cíl si nekladu nic menšího, než nalézání cest k sobě i druhým, předávání radosti a veselí, společné hledání pravdy a tím vytváření prostoru pro přítomnost Lásky, té nejvyšší a nejskvělejší, protože: „...kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu... (Mt 18,19). Vždyť víte, jak je to dál, že? ☺

Pro dobrý začátek společného díla pokládám první a zásadní otázku:

KDO NEJVÝRAZNĚJI OVLIVNIL VAŠI ŽIVOTNÍ CESTU – A ČÍM?

(Nemusí to být jen jeden člověk, je možné, že vás ovlivnilo nějaké společenství, parta lidí...)

...a něco málo informací ☺

- Na konec září se chystá Den Bible, téma „Rok Písma, rok s Písmem“, takže mládeži i postarší mládeži, těším se na spolupráci!
- Mše svatá zaměřená pro děti se přesouvá z 26. 4., bude se konat 19. 4., tedy pokud pominou omezení v důsledku útoku koronaviru.
- Kdo žije jenom pro sebe, ochudí jiné o sebe, ochudí sebe o jiné a zakrní a zahyne... (Jan Werich)

-AM-

AHOJ DĚTI,

znáte dobře Ježíšovu cestu k našemu vykoupení? Dokázaly byste seřadit jednotlivá zastavení, jak jdou správně za sebou?

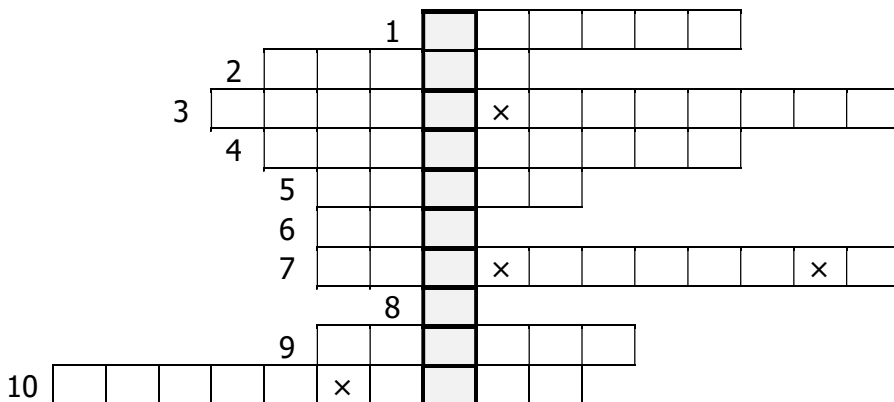

-em-

Obrázky: Jiří Brauner

PRO STARŠÍ

Jen tak pro začátek: víte, jaký je největší křesťanský svátek?

1. Druhý největší svátek.
2. Jak se jmenuje autor nejkratšího evangelia?
3. Jak se jmenoval papež Jan Pavel II. před tím, než se stal papežem?
4. Jak se jmenuje třetí Mojžíšova kniha?
5. Kdo napsal třetí knihu Nového zákona?
6. Jak se jmenoval kněz, který je známý zejména pro svá stigmata? A v roce 2002 byl svatořečen papežem Janem Pavlem II.
7. Jak se jmenoval 264. papež?
8. Nic
9. Hlavní patron českého národa.
10. Je to patron humoristů. Jeho atributy jsou: hůl, růženec, srdce.

-em-

EKONOMICKÉ I JINÉ ZPRÁVY

Ekonomická rada byla v lednu 2020 ustavena ve složení:

Ing. Jiří Mencl, Dolní Čermná,

Ing. Jitka Macháčková, Dolní Čermná,

Ing. Jitka Židková, Dolní Čermná,

František Severin, Dolní Čermná.

Po ustanovení se rada znovu zatím nesešla, nově byl schválen pouze jeden výdaj:

Náklady na jedno vydání farního periodika Poutník jsou dle sdělení tiskárny HEAT-TECH (dříve Dobel) 2064,- Kč bez DPH. Poutník bude vycházet v nákladu 300 ks, což koresponduje se zkušeností a předpokládaným zájmem farníků o tento časopis. Pořád platí, že se jedná o neprodejně výtisky, určené pro vnitřní potřebu farnosti; nicméně je i nadále možná finanční spoluúčast dobrovolným příspěvkem do pokladničky „POUTNÍK“.

fotografie k textu na str. 10:

Arcibiskup Karel Otčenášek 8. 4. 1990 ve farním kostele sv. Jiří

OBNOVA MARIÁNSKÉHO SLOUPU V SRDCI PRAHY:**KATOLÍCI PATŘÍ K ČESKÉMU NÁRODU**

Ve čtvrtek 23. ledna 2020 učinilo zastupitelstvo hlavního města Prahy historické rozhodnutí: replika sloupu Panny Marie může být na Staroměstském náměstí v Praze umístěna. Po letech dlouhého očekávání konečně radost. Důvodů k radosti je v tomto případě hned několik: protiprávní čin skupiny vandalů z 3. listopadu 1918 bude napraven a právní stav obnoven, krása nejstarobylejšího náměstí v Čechách bude zvýšena a památnost všech historických objektů na něm umístěných posílena. Občanská iniciativa „Společnosti pro obnovu mariánského sloupu“ byla korunována úspěchem a je tak posíleno stále ohrožené vědomí, že stojí za to být aktivním občanem a angažovat se ve veřejných záležitostech.

Můžeme být hrdí na to, že se i v naší zemi uchoval tak vysoký počet mariánských sloupů, které kráší snad každé třetí, čtvrté město u nás. A to přes nepřázeň, které byli ti, kdo Pannu Marii ctí, po dlouhou dobu vystavováni. Tichý respekt a přichylnost k trvalým hodnotám mnoha těch, kdo mezi Mariiny cítěle nepatří, jistě napomohla tomu, že se mariánské sloupy zachovaly.

(Ze zkušenosti – pozn. red.) vím, jak mě bolel nezáměr spolubratrů o to, jakou ranou do duše katolických bratrů je ta stará křivda na Staroměstském náměstí. U některých jednotlivců dokonce i zbytky pomstychtivé radosti nad tím, jak to tenkrát, na začátku První republiky, dostali ti katolíci natřeno. Také oni ovšem věděli, že nešlo jen o revoluční odplatu Rakousku či reakci divokého davu na to, že se převrat v říjnu 1918 odbyl bez krve, jak o tom uvažovali publicisté i oficiální propaganda. Všem bylo jasné, že jde nejen o Vídeň, ale o katolickou víru, a s postupem doby právě a především o tuto víru. I vůdce těch, kteří sloup bourali (Franta Sauer; pozn. red.) věděl, že sloup nemá nic společného s Bílou horou (1620), ale byl postaven až roku 1650 v souvislosti s vítězstvím Pražanů nad loupícími švédskými vojsky.

Mariánský sloup se totiž po roce 1918 stal symbolem pokusů o zneuznání významu katolíků jako součásti českého národa. A když se posléze začala krásná ekumenická spolupráce od dob dvojí nesvobody rozvíjet, také díky tomu, že ve stejných nacistických koncentračních táborech i komunistických vězeních a lágrech se ocitli všichni společně, nač ji kazit odporem k odčinění historické křivdy.

Pomník Jana Husa byl svým tvůrcem situován, aby byl obrácen směrem ke sloupu Panny Marie takovým způsobem, jakým byl Husův vztah k Panně Marii i za jeho života, tj. uctivým. A jestliže se ve vnímání veřejnosti stal Husův pomník symbolem reformačního křesťanství v českém národě, znamenala absence sloupu Panny Marie vypuzení katolické části křesťanů z národa.

A tak vyjadřuji své nadšení nad tím, že Panna Maria se vrací na své místo vedle pomníku Jana Husa a že smíření obou částí českého křesťanstva je tím symbolizováno. A z tohoto symbolu míru a pokoje, sjednocení národních

a euroatlantických tradic v srdci Evropy by měla mít radost i agnostická většina obyvatel u nás. Ano, snad i ti z ateistů, kteří jsou ve své filozofii nositeli pokojných snah.

P. Jiří Rajmund Tretera, OP – profesor církevního práva Karlovy Univerzity s využitím Wikipedie a RC Monitor pro Poutník zpracoval -zj-

Sloup byl vysoký téměř 14 metrů a nesl dvoumetrovou pozlacenou sochu Panny Marie.

POUTNÍK, VELIKONOCE 2020

Vydává: P. Ľubor Schlossár, farnost sv. Jiří, 561 53 Dolní Čermná 1,
tel. 731 402 265, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <https://dolnocermenska.farnost.eu> – e-mail: kom.gratia@centrum.cz

Redakční rada: Z. Ježek -zj-, A. Motlová -AM-, E. Motlová -em-,
L. Nastoupil -ln-, sr. Pavla -sp-
Grafické zpracování: J. Adamec

Tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti Dolní Čermná